

OP ZOEK NAAR DE PERFECT MATCH

Daar lag ze. Snoezig en prachtig. Na twee eerdere snuffelbezoeken was het nu eindelijk zover: Wickie kwam naar huis. Een dag langer wachten zou mijn hart niet aan kunnen. Haar fluffy mand stond klaar. Net als een nieuwe kattenbak. Zestig speeltjes in een doos. Brokken met minimaal tachtig procent vlees en zonder graan. Een muis op batterijen. Beter dan bij ons zou ze het niet krijgen. Ik smolt weg toen ik de kleine, zwarte kitten zag opspringen. Je kon me bijna wegdragen. Met moeite dronk ik mijn koffie op en wachtte al stoelschuivend op het moment dat we met goed fatsoen konden vertrekken.

Denk niet dat ik lichtzinnig ben over een kitten. Het duurde bijna twee jaar nadat mijn vorige poezenbeest overleed, voor ik weer durfde. Cacao kwam uit een asiel uit het buitenland, ze was vijf

weken toen ze werd gevonden onder een struik. Haar moeder was een zwerfkat die haar had verlaten. Vanaf de eerste dag hield ik van Cacao. Het kon me niet schelen dat ze me beet en krabde. Dat we na zes weken nog geen enkele keer oogcontact hadden gemaakt, accepteerde ik. Haar optillen of knuffelen mocht niet. Lette ik niet op, dan was er iets stuk. Een schemerlamp. Schoenen. De bloemenvaas. Ik schakelde een kattentherapeut in en ging een weekend weg, zodat de therapeut kon 'therapieën'. Bij thuiskomst ging het niet beter. Cacao hing in mijn wang. Mijn vingers waren altijd kapot. En ze plaste in huis, liefst op het matras of de bank. 'Te verwilderd,' zei de dierenarts. 'Dat, in combinatie met haar karakter komt uiteindelijk nooit goed, hoeveel liefde je ook geeft'. Ik ging wéér naar de therapeut. Kocht feromonen. Wisselde voer. En oefende me suf. Pas toen Cacao visite aanviel en zomaar hapte, besepte ik dat deze kitten bij mij niet gelukkig zou worden. Cacao ging naar een boerderij. En hoewel ik haar nog steeds mis, voelt ze zich daar fijn. 'Het was gewoon geen knuffelkat,' concludeerde mijn moeder. Ik huilde maandenlang.

Nu was ik bij deze mevrouw, een vriendin van een vriendin. En daar gingen we dan, eindelijk, met een zakje droogvoer en het tuigje waaraan mijn nieuwe poezenkind al gewend was. We reden tot het einde van de straat. Toen was Wickie er klaar mee. Geloof me.

Een kitten dat gilt is niet grappig.

Het is angstaanjagend. Afgrijselijk. Ze hing aan de spijlen van haar carrier. "Draai om! Breng haar terug! Nu!", bitste ik tegen mijn vriend. In mijn hoofd zag ik al visioenen van hoofdwonden en kapot gekrabde gordijnen. Het litteken in mijn hals was net genezen. Mijn tranen waren net opgedroogd. 'Ze is geen reismand gewend,' opperde mijn kennis die ik in paniek belde. Dat was de truc. Vanaf dat Wickie in de auto op mijn schoot lag in haar tuigje, knorde ze als een malle. Haar oortje was gevouwen, maar dat deed haar niet. Ze kroop kwetsbaar tegen me aan en sliep. Een heel uur lang. Waar ze thuis, op de bank, mee doorging.

Al eenendertig jaar heb ik katten. Maar een Wickie? Die had ik nooit. Wickie is écht mijn stoere Viking. En tegelijkertijd een knuffelkont-pur-sang. Waar ik ga, is zij. Op het toilet. Naast de douche. En ja, ook op de fiets, in een speciale tas. Ze gaat mee op reis in de camper, waar ze haar riem aan het haakje aantikt wanneer ze wil wandelen. Ze telt de dobbelstenen op mijn schoot als we een spelletje doen en verzint haar eigen spelletjes met speelgoedmuizen en kitty-boinks.

En Wickie wil mee. Naar terrasjes en het park. Ze rent op het strand naast me. Likt in de zee. En slaapt als een uitgetelde marmot op mijn schouders als ik stukjes tik voor mijn werk. Of ze knort luidkeels op schoot. Een leven zonder Wickie? Ik kan het me serieus niet meer voorstellen. Ben ik echt ooit zonder haar geweest? In welk Omniversum was dat dan? Echt waar?

Zes maanden is ze nu. En de kleine zwarte kitten is een dikke zwarte eekhoorn geworden. Of een zwijntje, dat kan ook. De dierenarts verbaast zich elke kattencheck weer over Wickies gewicht. Maar misschien komen die snelle kilo's niet enkel door het dure voer en het vele knuffelen. Misschien, ik zeg héél misschien, komt dat ook wel van alle kip. En rauwe zalm. En mogelijk, natuurlijk stom toevallig, komt het ook van dat éne, ieneminie plakje rosbief.

Journalist/columnist
Eveline Karman
vertelt deze keer
over haar nieuwe
kitten.

